

On hiljaista, niin hiljaista että pystyn lähes kuulemaan kuinka taivaalta putoavat lumihiutaleet osuivat maahan. Ne painautuivat kiinni autojen tuulilaseihin. Tiedän muiden nukkuvan minun valvoessani heidän untaan. Minua paleltaa, mutta se ei johdu kylmästä. Minua paleltaa sisältä. Auringon mentyä nukkumaan, taivaan täyttää tähtien kylmä valo, yhtä kylmä kuin se tunne, joka on sisälläni. Ne vastasivat äänettömään huutooni samanlaisella tuskalla, kuin itse olin kutsunut niitä, yhtä toivottomina, kaukaisina ja yksinäisinä. Sytytän savukkeen vapisevin käsin ja vedän syvään henkeeni sinistä savua, odottaen sen rauhoittava vaikutusta. Katselen ympärilleni, mutta silmäni eivät näe, sillä katseeni on kaukana täältä. Tahtomattani palaan aina takasin, hetkeen, jolloin luulin olevani onnellinen. Myöhemmin ajateltuani sitä järjellä, tiedän että en ollut. Mutta sydäntään ei voi hallita järjellä. Palaan takaisin sinne, sysitalveen, kovaan pakkaseen. Luoksesi. Kasvojani kipristää, on kylmä ja tuuli on kova. Tuijotamme toisiamme kasvoihin, hymyilemme. Hetkessä sanat ovat turhia. Tuulenpuuska puhalttaa jäisiä lumipilviä katolta kohti meitä, jolloin tulet ja vedät minut lähellesi. Otat minut takkisi suojaan tuulelta ja painat minut vasten rintaasi. Siinä sylissäsi tuuli ei tunnu kylmältä, vasten rintaasi tunnen ihosi ja vaatteidesi alla sykkivän sydämesi. Kun irroittaudumme, suutelen sinua lähteäkseni. Päästät irti vastentahtoisesti ja vielä ennen kuin katoan kulman taakse, kutsut minua nimeltä, nähdäksesi kasvoni vielä kerran. Kääntyessäni kävelet vielä luokseni ja vedät minut kiinni itseesi. Kaikki mitä tarvitset on tässä. Kuiskaat vielä korvaani jotain, mutta tuulen huutaessa en kuule sanojasi. Sillä ei kuitenkaan ole väliä, sillä olemme tässä. Tunne jota tunsimme on jotain, mitä en tohdi nimetä, sillä vaikka olisimme halunneet, se ei voinut olla sitä, mitä toivoin sen olevan. Vaikka kyyneleet polttavat silmiäni ja muisto kirvelee sydämessäni, en unohda sitä. Olen antanut anteeksi, että päästit irti, antanut anteeksi, mutta en unohtanut. En sanoja, en tekoja, hyvä tai pahoja, mutta antanut anteeksi. Havahdun takaisin kylmään hiljaisuuteen ihoni mennessä kananlihalle. Vaikka kipu jota tunnen ei ole fyysistä, se on yhtä totta. Olet osa minua, kuin merkki joka on poltettu ihooni, kuten muistoihini polttomerkitty tuoksusi, hymysi, kosketuksesi, pehmeä kuiskauksesi. Vaikka olen kauan sitten päästänyt sinusta irti, jokaisena yönä, jolloin valvon muiden nukkuen, yhdessä yksinäisten tähtien kanssa, palaan hetkeen, palaan luoksesi. Näen auton ajavan pihaan. Minua tarvitaan. Sammutan savukkeen ja kävelen takaisin sisään luoden viimeisen katsahduksen kuuhun. Kun palaan kotiin aamulla, aurinko on vienyt pois kuivuneet kyyneleet, samoin kuin muistosi. Mutta tiedän että olen taas sylissäsi, muistoissani, silloin kun itken tähtien kanssa.